25/09/2020

Ένα άγνωστο κείμενο για τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο

/ Επικαιρότητα

Του Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ’

Νοερῶς ἐρχόμεθα στόν Α’ αἰῶνα. Ὁ Ἀπόστολος Εὐαγγελιστής καί θεολόγος Ἰωάννης εὑρίσκεται στήν Ἔφεσο σέ βαθύτατο γῆρας καί μᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ

Ἠγαπημένος αὐτός μαθητής τοῦ Κυρίου ἕνα ἐξόχως σημαντικό καί διδακτικό γεγονός. Αὐτό μᾶς τό διασώζει σ’ ἕνα κείμενό του ὁ Ἐκκλησιαστικός συγγραφεύς τῶν πρώτων χριστιανικῶν αἰώνων, ὁ σοφός Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεύς, (ἀρχάς τοῦ Β’ αἰ.), ἀνήρ ἰδιαιτέρως πεπεδευμένος καί μάλιστα μέ τήν ἑλληνική φιλοσοφία. Εἶχε μαθητεύσει ἄλλωστε στόν περίφημο διδάσκαλο στήν Ἀλεξάνδρεια στόν Πάνταινο.

Ἔργα του σπουδαῖα ἦταν: ὁ «Παιδαγωγός», ὁ «Προτρεπτικός πρός τούς Ἕλληνας», ὀκτώ βιβλία μέ τόν τίτλο «Στρωματεῖς» καί ἐπίσης καί ἕνα σημαντικό βιβλίο, «Τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος». (P.G. 9, ΜΒ’). Εἶναι μία ἑρμηνευτική διατριβή στό χωρίο τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου στό κεφάλαιο 10 καί στούς στίχους 17-31, ὅπου ἀναφέρεται ἐκεῖ τό γνωστό γεγονός καί περιστατικό μέ τόν πλούσιο νεανίσκο, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε τόν Χριστό καί Τόν ρώτησε «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;» καί ἔλαβε τελικά τήν γνωστή ἀπάντηση «Ἕν σε ὑστερεῖ· εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὕπαγε, ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς πτωχοῖς καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι, ἆρας τὸν σταυρόν σου». Πρόκειται γιά τό γνωστό περιστατικό μέ τόν πλούσιο νεανίσκο.

Αὐτή ἡ ἐξαιρετική ἑρμηνευτική συγγραφή τοῦ Κλήμεντος καταλήγει παραθέτοντας ἕνα περιστατικό, αὐτό τό ἄγνωστο κείμενο γιά πολλούς, τό ὁποῖο καί ἀναφέρεται στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Θεολόγο, γεγονός συγκινητικό καί ἄξιο πολλῆς προσοχῆς. Ἰδού, λοιπόν, τό κείμενο:

«Ἄκουσον μῦθον οὐ μῦθον ἀλλά ὄντα λόγον περί Ἰωάννου τοῦ ἀποστόλου παραδεδομένον καὶ μνήμῃ πεφυλαγμένον». Ἄκουσε, λοιπόν, μία ἱστορία, πού δέν εἶναι παραμύθι, δέν εἶναι μῦθος, ἀλλά ἕνας πραγματικός καί ζωντανός λόγος. Εἶναι ἕνα πραγματικό γεγονός γιά τόν Ἰωάννη τόν Ἀπόστολο, πού ἔχει παραδοθεῖ, ἔχει ἔλθει στήν Παράδοση μέ τήν μνήμη μας.

«Ἐπειδὴ γὰρ τοῦ τυράννου τελευτήσαντος ἀπὸ τῆς Πάτμου τῆς νήσου μετῆλθεν ἐπὶ τὴν Ἔφεσον (ὁ Ἰωάννης), ἀπῄει παρακαλούμενος καὶ ἐπὶ τὰ πλησιόχωρα τῶν ἐθνῶν, ὅπου μὲν ἐπισκόπους καταστήσων, ὅπου δὲ ὅλας ἐκκλησίας ἁρμόσων, ὅπου δὲ κλῆρον ἕνα γέ τινα κληρώσων τῶν ὑπὸ τοῦ πνεύματος σημαινομένων». Ὅταν πέθανε δηλαδή ἐκεῖνος ὁ τύραννος ὁ Δομιτιανός, πῆγε πάλι στήν Ἔφεσο ὁ Ἰωάννης, ὁ Ἀπόστολος. Καί ἐκεῖ ἄρχισε νά τοποθετεῖ Ἐπισκόπους στά πλησιόχωρα μέρη, νά ἱδρύει Ἐκκλησίες, νά ὁρίζει πρεσβυτέρους καί νά ἀρχίζει ἡ δραστηριότητα τῆς ὅλης τοπικῆς Ἐκκλησίας.

«Ἐλθὼν οὖν καὶ ἐπί τινα τῶν οὐ μακρὰν πόλεων, ἧς καὶ τοὔνομα λέγουσιν ἔνιοι», ὅταν ἦλθε, λοιπόν, καί σέ μία περιοχή, τοποθεσία, ὄχι πολύ μακριά ἀπό τήν Ἔφεσο, πού μερικοί μάλιστα λένε καί τό ὄνομά της, «καὶ τἆλλα ἀναπαύσας τοὺς ἀδελφούς», καί ἀφοῦ τούς παραμύθισε, τούς παρηγόρησε, τούς ἐνίσχυσε, τούς

δίδαξε τό Εὐαγγέλιο ὁ Ἰωάννης, «ἐπὶ πᾶσι τῷ καθεστῶτι προσβλέψας ἐπισκόπῳ», ἀφοῦ, λοιπόν, τούς ἔδωσε καί Ἐπίσκοπο (Πρεσβύτερον) ἐκεῖ, «νεανίσκον ἱκανὸν τῷ σώματι καὶ τὴν ὄψιν ἀστεῖον καὶ θερμὸν τὴν ψυχὴν ἰδών», ὅταν εἶδε κάποιον νέον καλόν ἐκεῖ νά εὑρίσκεται, «τοῦτον, ἔφη», εἰς τόν Πρεσβύτερον λέγει λοιπόν, «σοὶ παρακατατίθεμαι μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρος», σοῦ ἀναθέτω καί σοῦ παραδίδω αὐτόν τόν νεαρό, αὐτόν νέο, στόν δίνω, ἐσύ νά τόν διδάξεις, νά τόν ὠφελήσεις, νά τόν ἔχεις ὑπό τήν προστασία σου, νά τόν κάμεις Χριστιανόν. «Τοῦ δέ», ἐκείνου τοῦ Πρεσβυτέρου, «δεχομένου», πού ἀπεδέχθη αὐτό πού τοῦ εἶπε ὁ Ἰωάννης, «καί πάνθ’ ὑπισχνουμένου, καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ διελέγετο καὶ δεμαρτύρετο, ἔλαβε αὐτόν», τόν ἐπῆρε λοιπόν καί ὑπεσχέθη εἰς τόν Ἰωάννη, ναί, θά τόν πάρω κοντά μου καί θά τόν ἔχω ὑπό τήν ἰδική μου πνευματική ἐποπτεία καί προστασία.

«Εἶτα ὁ μὲν (Ἰωάννης) ἀπῆρεν ἐπὶ τὴν Ἔφεσον», ἔφυγε ἀπό ἐκείνη τήν κωμόπολη ἔξω τῆς πόλεως τῆς Ἐφέσου ὁ Ἰωάννης, ἀνεχώρησε καί ἦλθε πάλι στήν μεγάλη πόλη τῆς Ἐφέσου. «Ὁ δὲ πρεσβύτερος ἀναλαβὼν οἴκαδε τὸν παραδοθέντα νεανίσκον ἔτρεφεν, συνεῖχεν, ἔθαλπεν τὸ τελευταῖον ἐφώτισεν». Τόν ἀνέλαβε, λοιπόν, ὅταν ἔφυγε ὁ Ἰωάννης, τόν ἐπῆρε στόν οἰκίσκον του ὁ Πρεσβύτερος ἐκεῖνος, τόν ἔτρεφε, τοῦ ἔδινε τροφή καί ἐνδυμασία, ὑποτροφία θά λέγαμε, τόν περιποιεῖτο, εἶχε ὅλη τήν γονική μέριμνα καί τήν πνευματκή μέριμνα, τόν ἔθαλπε, τόν κατήχησε καί τελευταίως τόν ἐφώτισε, δηλαδή τόν ἐβάπτισε, τόν ἔκανε Χριστιανό. «Καὶ μετὰ τοῦτο ὑφῆκεν τῆς πλείονος ἐπιμελείας καὶ παραφυλακῆς, ὡς τὸ τέλειον αὐτῷ φυλακτήριον ἐπιστήσας, τὴν σφραγῖδα κυρίου». Ἀφοῦ, λοιπόν, τόν ἐβάπτισε, τόν ἄφησε πλέον. Διότι ἐθεώρησε ὅτι πλέον ἠνδρώθη, ὅτι πλέον ὅ,τι εἶχε νά δώσει τό ἔδωσε καί τόν ἄφησε πλέον εἰς τήν τύχη του.

Ἀλλά ὁ νέος ἐκεῖνος, «τῷ δὲ ἀνέσεως πρὸ ὥρας λαβομένῳ προσφθείρονταί τινες ἥλικες ἀργοὶ καὶ ἀπερρωγότες, ἐθάδες κακῶν». Τόν ἐπλησίασαν τόν νέον αὐτόν ἄνθρωποι νέοι καί μεγαλυτέρας ἡλικίας ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἦταν «ἀργοί καί ἀπερρωγότες, ἐθάδες κακῶν», συνηθισμένοι στό κακόν, στήν ἀσωτείαν καί στήν ἁμαρτίαν. Οἱ διεφθαρμένοι νέοι οἱ ἄλλοι συνομήλικοί του ἐπλησίασαν τό νέον αὐτόν, τόν ἔκαναν σύντροφόν των, τόν ἔβαλλον στήν παρέα των καί τόν ἐγκολπώθηκαν.

«Καὶ πρῶτον μέν», οἱ νέοι ἐκεῖνοι, «δι’ ἑστιάσεων πολυτελῶν αὐτὸν ἐπάγονται», ἄρχισαν, λοιπόν, μέ πολυτελεῖς ἑστιάσεις νά τόν φέρνουν κοντά τους καί νά τόν κάνουν φίλον, «εἶτά τι καὶ μεῖζον συμπράττειν ἠξίουν, ὃ δὲ κατ’ ὀλίγον προσειθίζετο, καὶ διὰ μέγεθος φύσεως ἐκστὰς ὥσπερ ἄστομος καὶ εὔρωστος ἵππος ὀρθῆς ὁδοῦ καὶ τὸν χαλινὸν ἐνδακών, μειζόνως κατὰ τῶν βαράθρων ἐφέρετο». Αὐτοί, ὅμως, οἱ κακοί νέοι καί ἄνθρωποι, ἡ συντροφιά αὐτή, ὄχι ἁπλῶς τόν

προχώρησαν στά γλέντια καί σέ ἐστιάσεις πολυτελεῖς καὶ σέ ἄλλες κακές πράξεις, ἀλλά «καὶ νύκτωρ ἐπὶ λωποδυσίαν ἐξιόντες συνεπάγονται, εἶτά τι καὶ μεῖζον συμπράττειν ἠξίουν», ἀξίωναν αὐτόν, ὄχι μόνο κλοπές καί λωποδυσίες, ἀλλά καί καθ' ὅλην τήν διάρκεια τῆς νύκτας, αὐτόν νά τόν χρησιμοποιοῦν καί νά ἀξιώνουν κάτι περισσότερο στήν ἁμαρτία, στό κακό ἀπό αὐτόν τόν νέον. Καί αὐτός, λοιπόν, λέγει, σάν νά ἔχει πλέον τό χαλινάρι δαγκώσει, ἄρχισε «κατὰ βαράθρων» νά φέρεται.

«Ἀπογνοὺς δὲ τελέως τὴν ἐν Θεῷ σωτηρίαν, οὐδὲν ἔτι μικρὸν διενοεῖτο, ἀλλὰ μέγα τι πράξας, ἐπειδήπερ ἅπαξ ἀπολώλει», ἐπειδή μία φορά χάθηκε καί ἔπεσε μέσα εἰς τό βάραθρον τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀσωτείας καί τῶν κλοπῶν, «ἴσα τοῖς ἄλλοις παθεῖν ἠξίο», ἤθελε καί αὐτός νά γίνει ὅπως καί οἱ ἄλλοι. Καί τί ἔκαμνε; Ἄρχισε, λοιπόν, καί αὐτός νά παρουσιάζει τήν χειρίστη συμπεριφορά. «Αὐτοὺς δὴ τούτους ἀναλαβών», καί ἀναλαβών καί αὐτός νέα δραστηριότητα, λέγει τό κείμενο, «καὶ λῃστήριον συγκροτήσας», ἔφτιαξε λησταρχεῖο, «ἕτοιμος λῃσταρχος ἦν», ἦτο ἀρχηγός ληστῶν, ἕτοιμος λήσταρχος, «βιαιότατος μιαιφονώτατος χαλεπώτατος». Ἐγένετο, λοιπόν, ἀρχηγός ληστῶν. Ἔγινε ὁ νέος ἐκεῖνος, λήσταρχος.

*

«Χρόνος ἐν μέσῳ, χρόνος ὅμως ἐπερνοῦσε, «καί τινος ἐπιπεσούσης χρείας ἀνακαλοῦσι τόν Ἰωάννην· ὃ δὲ ἐπεὶ τὰ ἄλλα ὧν χάριν ἦκεν κατεστήσατο», καί ἀπό τήν Ἔφεσο, λοιπόν, πού ἦτο ὁ Ἰωάννης, τόν ξαναφωνάζουν τόν Ἰωάννη, γιά νά τακτοποιήσει ζητήματα τῆς ἐκεῖ τοπικῆς Ἐκκλησίας. Καί ἔφθασε πάλι ὁ Ἰωάννης εἰς τόν οἰκίσκον εἰς τόν Πρεσβύτερον καί ὅταν ἐπλησίασε κοντά του, τοῦ λέγει, «ἄγε δή, ἔφη, ὦ ἐπίσκοπε τὴν παρακαταθήκην αὐτήν, τήν ὁποίαν σοῦ ἔδωσα. Ἀλλά ὁ Πρεσβύτερος ἐκεῖνος, «ὃ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἐξεπλάγη, χρήματα οἰόμενος, ἅπερ οὐκ ἔλαβεν, συκοφαντεῖσθαι, καὶ οὔτε πιστεύειν εἶχεν ὑπὲρ ὧν οὐκ εἶχεν, οὔτε ἀπιστεῖν Ἰωάννῃ», νόμιζε ὅτι ὁ Ἰωάννης τοῦ ζητοῦσε χρήματα καί ὅτι τόν εἶχαν συκοφαντήσει, διότι δέν εἶχε πάρει κάποια χρήματα, δέν τοῦ εἶχε δώσει ὁ Ἰωάννης κάποια χρήματα, πού τά ζητοῦσε πίσω.

Καί ὁ Ἰωάννης τοῦ λέγει, «τὸν νεανίσκον ζητῶ», τόν νέον ἐκεῖνον, πού σοῦ ἔδωσα, αὐτή εἶναι ἡ παρακαταθήκη ποὺ σοῦ ἔδωσα. Ποῦ εἶναι; Τί ἔγινε αὐτός ὁ νέος; «Ὡς δὲ τὸν νεανίσκον, εἶπεν», Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής, «ἀπαιτῶ καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀδελφοῦ», τότε «στενάξας κάτωθεν ὁ πρεσβύτης καί τι καὶ ἐπιδακρύσας, ἐκεῖνος ἔφη τέθνηκεν». Καί ρωτᾶ ὁ Ἰωάννης, «πῶς καὶ τίνα θάνατον»; «Θεῷ τέθνηκεν, εἶπεν· ἀπέβη γὰρ πονηρὸς καὶ ἐξώλης καί, τὸ κεφάλαιον, λῃστής, καὶ νῦν ἀντὶ τῆς ἐκκλησίας τὸ ὄρος κατείληφεν μεθ' ὁμοίου στρατιωτικοῦ». Αὐτός, λέει, πέθανε κατά Θεόν. Εἶναι ὁ πνευματικός θάνατος. Ἔγινε, λέγει, πονηρός καί ἐξώλης καί κατέληξε ληστής καί λήσταρχος καί ἀρχηγός τῶν ληστῶν καί ἀντί νά εὑρίσκεται

ἐδῶ στήν Ἐκκλησίαν, ἔχει καταλάβει πάνω τό βουνό μέ ἄλλους ληστές στρατιωτικούς.

«Καταρρηξάμενος τὴν ἐσθῆτα ὁ ἀπόστολος», ἔσκισε τό ἱμάτιόν του ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, «καὶ μετὰ μεγάλης οἰμωγῆς πληξάμενος τὴν κεφαλήν», κτύπησε τό κεφάλι του μέ τά χέρια του καί φώναξε, «καλόν γε, ἔφη, φύλακα τῆς τἀδελφοῦ ψυχῆς κατέλιπον. ἀλλ’ ἵππος ἤδη μοι παρέστω», θέλω ἕναν ἵππον, ἕνα ἄλογο, δῶστέ μου το. «Καὶ ἡγεμὼν γενέσθω μοί τις τῆς ὁδοῦ» καί νά ἔρθει κάποιος νά μοῦ δείξει τόν δρόμο γιά νά ἀνέβω ἐπάνω εἰς τό βουνό. «Ἤλαυνεν, ὥσπερ εἶχεν, αὐτόθεν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας», καί ἔφυγε ἐπάνω εἰς τό ἄλογο. «Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ χωρίον, ὑπὸ τῆς προφυλακῆς τῶν ληστῶν ἐκείνων στό χωρίον. Ἀλλά ἐκεῖνος ὅμως, «μήτε φεύγων μήτε παραιτούμενος, ἀλλὰ βοῶν», ἀλλά φώναζε ὁ Ἰωάννης, «ἐπὶ τοῦτ’ ἐλήλυθα», γι’ αὐτό ἦλθα, «ἐπὶ τὸν ἄρχοντα ὑμῶν ἀγάγετέ με», εἰς τὸν ἀρχηγόν σας, σ’ αὐτόν νά μέ πᾶτε. «Ὡς τέως, ὥσπερ ὥπλιστο, ἀνέμενεν», ὁ ὁποῖος, ἐκεῖνος ὁ λήσταρχος, ἐπερίμενε ἐπάνω.

Ἀλλά συνέβη τό ἐξῆς φοβερό: «Ὡς δὲ προσιόντα ἐγνώρισε τὸν Ἰωάννην», καθώς ἡ ἐμπροσθοφυλακή τόν ἐπήγαινε τόν Ἰωάννη δεδεμένον καί αἰχμάλωτον τόν γέροντα καί τόν ἀνέβαζαν ἐπάνω εἰς τόν λήσταρχο, τόν ἐγνώρισε τόν Ἰωάννη ὁ λήσταρχος. Καί τί ἔκανε; «Εἰς φυγὴν αἰδεσθεὶς ἐτράπετο», ντράπηκε καί ἄρχισε νά τρέχει. «Ὃ δε ἐδίωκεν ἀνὰ κράτος», ὁ Ἰωάννης ἔτρεχε ἀπό πίσω του, «ἐπιλαθόμενος τῆς ἡλικίας τῆς ἑαυτοῦ», ξεχνῶντας, λησμονῶντας τά γηρατειά του, τήν ἡλικία του, 90 χρονῶν. «Κεκραγώς· τί με φεύγεις, τέκνον, τὸν σαυτοῦ πατέρα, τὸν γυμνόν, τὸν γέροντα; ἐλέησόν με, τέκνον, μὴ φοβοῦ· ἔχεις ἔτι ζωῆς ἐλπίδας, ἐγὼ Χριστῷ λόγον δώσω ὑπὲρ σοῦ· ἂν δέῃ, τὸν σὸν θάνατον ἐκὼν ὑπομενῶ, ὡς ὁ κύριος τὸν ὑπὲρ ἡμῶν· ὑπὲρ σοῦ τὴν ψυχὴν ἀντιδώσω τὴν ἐμήν. στῆθι, πίστευσον· Χριστός με ἀπέστειλεν». Τί φοβερή εἰκόνα! Ὁ ἠγαπημένος Μαθητής, ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης νά τρέχει ἀπό πίσω στόν λήσταρχο καί νά τοῦ λέγει, μή φεύγεις, παιδί μου, μή φεύγεις ἀπό τόν πατέρα σου, τόν γυμνό, τόν γέροντα. Παιδί μου, μή φοβᾶσαι, ἔχεις ἀκόμα ἐλπίδα ζωῆς. Ἐγώ θά δώσω στόν Χριστό λόγο γιά σένα. Καί ἄν θέλεις καί τόν θάνατο, τώρα πού θά μέ αἰχμαλωτίσεις, θά ὑπομείνω γιά σένα. Σταμάτησε, πίστευσέ με, ὁ Χριστός μέ ἔστειλε γιά σένα.

«Ὁ δε ἀκούσας», ἐκεῖνος ὁ λήσταρχος, «πρῶτον ἔστη μὲν κάτω βλέπων», σταμάτησε καί κατέβασε τά μάτια κάτω, «εἶτα ἔρριψεν τὰ ὅπλα», πέταξε τά ὅπλα, «εἶτα τρέμων ἔκλαιεν πικρῶς», μετά ἄρχισε νά κλαίει μέ πικρά δάκρυα, «προσελθόντα δὲ τὸν γέροντα περιέλαβεν», ἦλθε καί ἀγκάλιασε καί ἔπεσε καί γονάτισε στά πόδια τοῦ γέροντα, «ἀπολογούμενος ταῖς οἰμωγαῖς ὡς ἐδύνατο», μέ ὅσα δάκρυα καί κλάματα εἶχε διά τήν ἀπολογίαν, «καί τοῖς δάκρυσι βαπτιζόμενος ἐκ δευτέρου», βαπτίσθηκε ἐκ δευτέρου ἐδῶ, εἶναι τό δεύτερο Βάπτισμα, πού εἶναι

ἡ μετάνοια, «μόνην ἀποκρύπτων τὴν δεξιάν», ἔκρυπτε τό δεξί του χέρι, γιατί μέ αὐτό εἶχε κάνει φόνους, εἶχε κάνει κλοπές, εἶχε κάνει ἀσωτεῖες εἶχε κάνει ἁμαρτήματα.

«Ὁ δ' ἐγγυώμενος, ἐπομνύμενος ὡς ἄφεσιν αὐτῷ παρὰ τοῦ σωτῆρος ηὕρηται, δεόμενος, γονυπετῶν, αὐτὴν τὴν δεξιὰν (χεῖραν) ὡς ὑπὸ τῆς μετανοίας κεκαθαρμένην καταφιλῶν», ὁ Ἰωάννης ἐπῆρε τὸ δεξί του χέρι, αὐτό τό πρώην ἁμαρτωλό, πού ἤδη εἶχε μετανοήσει μέ τήν ὁμολογία καί τήν ἐξομολόγηση πού ἔκανε, τό καταφιλοῦσε, καί «ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐπανήγαγεν», τόν ἔφερε πάλι εἰς τήν Ἐκκλησίαν. «Καὶ δαψιλέσι μὲν εὐχαῖς ἐξαιτούμενος», καί ἀφοῦ προσευχήθηκε καί ζήτησε περισσότερες προσευχές, «συνεχέσι δὲ νηστείαις συναγωνιζόμενος», καί ἐκεῖνος μέ νηστεία ὁ ἴδιος, «ποικίλαις δὲ σειρῆσι λόγων κατεπᾴδον αὐτοῦ τὴν γνώμην», καί μέ πολλούς λόγους καί συμβουλές καί παροτρύνσεις τόν ἐγέμισε, «οὐ πρότερον ἀπῆλθεν, ὥς φασιν, πρὶν αὐτὸν ἐπιστῆσαι τῇ ἐκκλησίᾳ», δὲν ἔφυγε ὁ Ἰωάννης μέχρις ὅτι πάλι τόν ἐπαναφέρει εἰς τήν Ἐκκλησίαν, «διδούς», ὁ Ἰωάννης, «μέγα παράδειγμα μετανοίας ἀληθινῆς καὶ μέγα γνώρισμα παλιγγενεσίας», ἀναγεννήσεως, «τρόπαιον ἀναστάσεως βλεπομένης».

Αὐτό εἶναι τό ἄγνωστο, ἀλλά τόσο συγκινητικό καί τόσο διδακτικό κείμενο, τό περιστατικό αὐτό ἀπό τήν ζωή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ Παρθένου, τοῦ Ἠγαπημένου, τοῦ Εὐαγγελιστοῦ τῆς ἀγάπης. Ἕνα κείμενο γραμμένο, σέ ὡραῖα Ἑλληνικά, ἀπό τόν Κλήμεντα τόν Ἀλεξανδρέα, πού κάνει αὐτήν τήν θαυμασία περιγραφή, καί ἔρχεται καί μᾶς ὑπενθυμίζει τήν μεγάλη δύναμη καί ἀξία τῆς Ποιμαντικῆς καί τῆς Μετάνοιας. Δύο μεγάλα θέματα γιά κληρικούς καί λαϊκούς πρός οὐσιαστικοτέρα μελέτη καί ἰδιαιτέρα προσοχή καί μέριμνα.
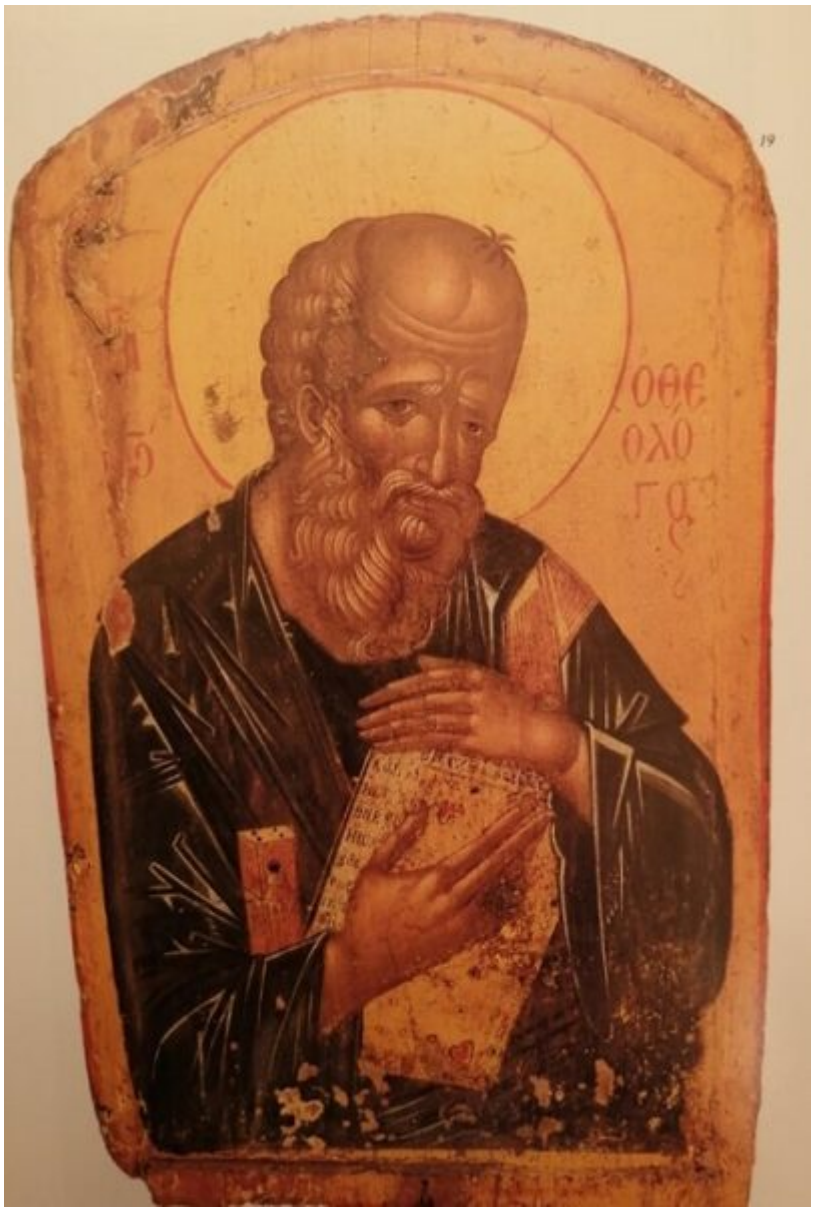
Ἐν κατακλεῖδι, τό γεγονός αὐτό τοῦ Α' αἰῶνα εἶναι διαχρονικό. Ἀφορᾶ ἐπιτακτικά καί μᾶς σήμερα, τόν ΚΑ' αἰῶνα.